

Sygn. akt III APa 59/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Ewelina Kocurek - Grabowska
Sędziowie	SSA Maria Pierzycka - Pająk SSO del. Beata Torbus (spr.)
Protokolant	Ewa Bury

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016r. na posiedzeniu jawnym

sprawy dyscyplinarnej M. B.

na skutek apelacji obwinionego M. B.

od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Ministrze Edukacji Narodowej w W. z dnia 9 maja 2016 r. sygn. akt OKDN.121.67.2014

uchyla zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Ministrze Edukacji Narodowej z dnia 9 maja 2016 r. oraz poprzedzające go orzeczenie dyscyplinarne Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) z dnia 24 czerwca 2014 r. KDN-17/2014 i uniewinnia obwinionego M. B. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

/-/SSA M. Pierzycka-Pająk /-/SSA E. Kocurek-Grabowska /-/SSO del. B. Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III APa 59/16

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 9 maja 2016r. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli przy Ministrze Edukacji Narodowej utrzymała w mocy orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) z dnia 24 czerwca 2014r., mocą którego M. B. został uznany winnym tego, że:

- w dniu 14 stycznia 2014r. w Zespole Szkół nr (...) im. (...) w K., ul. (...) podejmował działania w trakcie spotkania z rodzicem mające na celu dokonanie zmiany oceny z wychowania fizycznego uczennicy S. B. (1) z oceny dobrej na ocenę bardzo dobrą, po podjęciu przez Radę Pedagogiczną uchwały w sprawie wyników klasyfikacji uczniów, przez co naruszył przepisy art. 39 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (tekst jednolity: Dz. U. z 2004r. nr 256, poz. 2572 ze zm.) oraz

§ 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562 ze zm.),

- w dniu 5 lutego 2014r. w Zespole Szkół nr (...) im. (...) w K., ul. (...) sugerował Radzie Pedagogicznej dokonanie zmiany oceny śródrocznej z wychowania fizycznego uczennicy S. B. (1) i podjęcie uchwały w przedmiocie przeprowadzenia sprawdzianu wiedzy i umiejętności dla uczennicy S. B. (1), przez co naruszył przepisy § 12 ust. 1 i § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562 ze zm.),

- w dniu 5 lutego 2014r. w Zespole Szkół nr (...) im. (...) w K., ul. (...) nie zapewnił nadzoru nauczyciela w czasie przerwy o godz. 11:50 przez co naruszył przepis § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. z 2003r., Nr 6, poz. 69 ze zm.),

czym uchybił godności zawodu i obowiązkom nauczyciela określonym w art. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (tekst jednolity: Dz. U. z 2014r. poz. 191 z późn. zm.),

za co uznano, że w myśl art. 75 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej i na podstawie art. 76 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy została mu wymierzona kara nagany z ostrzeżeniem.

W uzasadnieniu podano, że czynności wyjaśniające oraz odpowiedzi obwinionego potwierdziły popełnienie przewinienia. Wskazano, że M. B. zwołał w dniu 5 lutego 2014r. nadzwyczajne posiedzenie Rady Pedagogicznej. W ocenie składu orzekającego, po analizie protokołu w/w posiedzenia Rady, nie zachodziły przesłanki dla których taką Radę należałoby zwołać, z protokołu nie wynika: ilu nauczycieli brało w niej udział, nie wiadomo czy to posiedzenie było władne podejmować jakiegokolwiek decyzje.

Podniesiono, że z dokumentu wyczytuje się, że na posiedzeniu Rady dyskusja skupi się na zmianie oceny z wychowania fizycznego S. B. (1). Obwiniony zeznał, że Rada miała wypracować procedury przeprowadzenia egzaminu sprawdzającego.

Zdaniem organu orzekającego rodzi się pytanie jaki dokument funkcjonował w Zespole Szkół nr 1 im gen. J. Z. w K., jaka znajomość tego dokumentu i litery prawa była wśród nauczycieli i obwinionego - dyrektora szkoły, jaki był sens na przerwie wypracowywać procedury dot. oceniania.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna podniosła, iż argument, że na przerwie 5 lutego 2014r. o godzinie 11:50, nie doprowadzono do zaniechania obowiązku sprawowania przez nauczycieli opieki nad uczniami, jest nie do przyjęcia, gdyż w Zespole Szkół nr (...) im gen. J. Z. w K. uczą się dzieci z niedosłuchem, są klasy integracyjne, są uczniowie uczący się w szkole zawodowej. Nie można także przyjąć argumentacji, że w szkole była mniejsza liczba uczniów, a w dyżurce pracownicy obsługi monitorowali sytuację, bowiem z § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach, wynika, że przerwy w zajęciach uczniowie spędzają pod nadzorem nauczyciela. Tak więc obwiniony naruszył w/w rozporządzenie.

Organ orzekający zaznaczył, że wśród obowiązków wynikających z art. 6 ustawy Karta Nauczyciela są obszary dotyczące realizacji zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa uczniom w czasie zajęć organizowanych przez szkołę.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna nie podzieliła stanowiska obrony dotyczącego naruszenia § 35 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego i nieuwzględnienia protokołu z posiedzenia Rady Pedagogicznej z dnia 5 lutego 2014r. przez Komisję Dyscyplinarną I instancji, podnosząc, że Komisja ta odniosła się do tego dokumentu i miała prawo dokonać oceny tego dowodu z własnego punktu widzenia, zgodnie z przekonaniem opartym na ocenie wszystkich dowodów ujawnionych w toku rozprawy.

Także zarzut naruszenia § 38 ust. 3 w/w rozporządzenia, w ocenie składu orzekającego, jest nieuprawniony, ponieważ Komisja I instancji szczegółowo opisała okoliczności mające wpływ na wydanie orzeczenia. Komisja I instancji wymierzyła najniższą z możliwych kar dyscyplinarnych.

Uwagi dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych, według Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej, są niezasadne, ponieważ waga materiałów dowodowych w postaci notatek służbowych podpisanych jednostronnie, niespisywanych w chwili zdarzenia jest nikła. Niezrozumiałe są także, dla składu orzekającego zasady ustalania dyżurów w dniu 5 lutego 2014r.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna argumentowała, że obwiniony M. B., jako dyrektor szkoły widząc poważne błędy i uchybienia w pracy podległego mu nauczyciela wychowania fizycznego korygował je nieumiejętnie, niezgodnie z obowiązującym prawem, w efekcie nie realizował ciężącego na nim obowiązku sprawowania nadzoru pedagogicznego. Stwierdzono naruszenie przez obwinionego § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzanie sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych. Dyrektor szkoły jest pierwszym nauczycielem i pracodawcą, jego decyzje muszą być zgodne z obowiązującym prawem, muszą być wyważone, podejmowane działania muszą z założenia mieć na celu dobro i bezpieczeństwo uczniów i nauczycieli. Dyrektor winien w sposób jednoznaczny rozwiązywać problemy, w tym kontekście, w ocenie organu orzekającego, obwiniony nie wykazał się oczekiwanymi umiejętnościami.

Obwiniony zaskarżył w/w orzeczenie w całości i wniósł o jego zmianę i uniewinnienie od popełnienia zarzucanych mu czynów. Orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, w szczególności:

1) naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998r., a to § 47 w związku z § 35 pkt 1, polegające na niezgodnej z zasadami wyrażonymi w tych przepisach ocenie materiału dowodowego, dokonanej ponadto

w oderwaniu od podnoszonych przez obrońcę obwinionego zarzutów, oraz częściowo w oderwaniu od przedmiotu sprawy, poprzez przyjęcie, że:

- zarówno czynności wyjaśniające jak i odpowiedzi obwinionego potwierdziły popełnienie przez obwinionego przewinienia, co stoi w sprzeczności z ich treścią,

- z protokołu zebrania nadzwyczajnego Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół nr (...)

im. (...) w K. z dnia 5 lutego 2014r. wynika, że na posiedzeniu dyskusja skupi się na zmianie oceny z wychowania fizycznego S. B. (1), co stoi w sprzeczności z jego treścią,

- Komisja I instancji odniosła się w uzasadnieniu orzeczenia dyscyplinarnego do treści dokumentu, tj. protokołu zebrania nadzwyczajnego Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół nr (...) im.(...) w K. z dnia 5 lutego 2014r., podczas gdy do dokumentu tego się nie odniosła,

- Komisja I instancji dokonała prawidłowych ustaleń faktycznych, ponieważ waga materiałów dowodowych w postaci notatek służbowych podpisanych jednostronnie, niespisanych w chwili zdarzenia jest nikła, co jest stwierdzeniem całkowicie oderwanym od treści i sensu odwołania obrońcy obwinionego od orzeczenia Komisji

I instancji, albowiem obrońca w odwołaniu nie podnosił kwestii notatek służbowych,

a zarzucał dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z zeznaniami świadków, do których to zeznań Komisja II instancji w ogóle się nie odnosi,

- obwiniony jako dyrektor szkoły widząc poważne błędy i uchybienia w pracy podległego mu nauczyciela nie realizował ciężącego na nim obowiązku sprawowania nadzoru pedagogicznego, co stoi w rażącej opozycji do przedmiotu sprawy i nie ma nic wspólnego ze stawianymi obwinionemu zarzutami,

2) naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998r., a to § 47 w związku z § 38 pkt 3, poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia bez wskazania na jakich Komisja II instancji oparła się dowodach i dlaczego nie dała wiary dowodom przeciwnym.

W uzasadnieniu odwołania M. B. podkreślił, że nie był obwiniony o to, że jako dyrektor szkoły nie sprawował nadzoru pedagogicznego tylko o to, że rzekomo próbował wywierać naciski na nauczyciela wychowania fizycznego aby ten zmienił wystawioną przez siebie ocenę. Obwiniony został uznany winnym tego przewinienia przez Komisję I instancji wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, a to zeznaniom świadków, co podnosił w odwołaniu.

W ocenie obwinionego nie sposób zgodzić się ze stwierdzeniem, że zarówno czynności wyjaśniające, jak i odpowiedzi obwinionego potwierdziły popełnienie przewinienia, albowiem przeczy to treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co zresztą podnosił formułując zarzuty dotyczące rozstrzygnięcia Komisji I instancji.

Ponadto, według M. B., z przedmiotowym stwierdzeniem trudno jest dalej polemizować z tych przyczyn, że nie zostało ono rozwinięte i wyjaśnione.

W szczególności nie wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, które to czynności wyjaśniające, zdaniem Komisji II instancji, oraz które odpowiedzi obwinionego świadczą o dokonanych przewinieniach (i któremu przewinieniu albowiem zarzuty są trzy). Co prawda Komisja II instancji w dalszej części zadaje retoryczne pytania odnośnie protokołu z dnia 5 lutego 2014r., bądź innych kwestii, jednak są one albo niezasadne (gdyż odpowiedzi na nie z protokołu wynikają) albo nie mają one żadnego związku ze stawianymi obwinionemu zarzutami.

Odnosząc się do w/w protokołu obwiniony stwierdził, że:

w punkcie 3 protokołu stwierdzona jest liczba obecnych i nieobecnych nauczycieli na posiedzeniu, ponadto do protokołu dołączona jest lista obecności z podpisami (odpowiedź na pytanie Komisji - ilu nauczycieli brało w nim udział),

w w/w punkcie znajduje się adnotacja „stwierdzono quorum” (odpowiedź na pytanie Komisji - czy posiedzenie było władne podejmować jakiegokolwiek decyzje),

nigdzie w protokole nie zostało stwierdzone, że dyskusja skupi się na zmianie oceny z wychowania fizycznego S. B. (1). W protokole napisane jest natomiast, że posiedzenie dotyczy omówienia problemu wypracowania procedury postępowania w sytuacjach nadzwyczajnych (pkt 5 protokołu) oraz, że „Przewodniczący Rady Pedagogicznej przedstawił sytuację uczennicy, która otrzymała omyłkowo zaniżoną ocenę z wychowania fizycznego. W związku z powyższym matka uczennicy wniosła skargę do dyrektora Zespołu Szkół nr (...) oraz Kuratorium Oświaty w K..

Rada Pedagogiczna dyskutowała nad propozycjami rozwiązania tej sytuacji. Jednym z takich rozwiązań okazał się egzamin sprawdzający (przeprowadzany na koniec danego roku szkolnego), wyznaczony na pisemną prośbę prawnego opiekuna/rodzica ucznia, któremu wystawiono zaniżoną ocenę z danego przedmiotu. Problemu nie dało się jednoznacznie rozstrzygnąć. Postanowiono przedyskutować podobne sytuacje

na następnym posiedzeniu Rady Pedagogicznej w dniu 13 lutego 2014r.” (pkt 9 protokołu). Zdaniem obrońcy trudno wywnioskować z tego, że Rada Pedagogiczna miałaby zmieniać ocenę uczennicy (czegonota bene zrobić nie może), a już na

pewno nie da się z tego wywnioskować, iż obwiniony sugerował Radzie Pedagogicznej dokonanie zmiany oceny śródrocznej uczennicy i podjęcie uchwały

w przedmiocie przeprowadzenia sprawdzianu wiedzy i umiejętności, a to przecież zostało obwinionemu zarzucone,

pytania „Jaki dokument funkcjonował w Zespole Szkół nr (...) im. (...)

(...) w K.? Jaka znajomość tego dokumentu i litery prawa była wśród nauczycieli? Obwinionego?” nie ma związku ze stawianym obwinionemu zarzutem

a dotyczącym tego, że rzekomo sugerował Radzie Pedagogicznej dokonanie zmiany oceny śródrocznej uczennicy i podjęcie uchwały w przedmiocie przeprowadzenia sprawdzianu wiedzy i umiejętności. Pytania te trudno również powiązać

z pozostałymi dwoma zarzutami.

Na marginesie tylko obwiniony stwierdził, że jeżeli w przekonaniu Komisji II instancji powstały wymagające wyjaśnienia kwestie, które są istotne z punktu widzenia przedmiotu sprawy, to zgodnie z literą prawa należało kwestie te wyjaśnić bądź przekazać sprawę Komisji Dyscyplinarnej I instancji do ponownego rozpoznania.

M. B. nadmieniał, że nie jest prawdą, że Komisja I instancji odniosła się

w uzasadnieniu orzeczenia dyscyplinarnego do treści dokumentu, tj. protokołu zebrania nadzwyczajnego Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół nr (...) im. (...)

w K. z dnia 5 lutego 2014r.

Odnośnie kwestii niezapewnienia nadzoru nauczyciela w czasie przerwy o godz. 11.50 i podniesionego w odwołaniu, dotyczącego tego zagadnienia, zarzutu obrońcy Komisja II instancji wypowiada się niezwykle ubogo i nie zdradza dlaczego argumenty obwinionego są nie do przyjęcia. Komisja nie podaje, czy jej zdaniem obwiniony w ogóle nie zapewnił nadzoru, czy też może zapewnił nadzór ale, zdaniem Komisji II instancji, niewystarczający czy też przedmiotowy wniosek wynika z jakiś innych, niestety bliżej nieokreślonych, przyczyn.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odwołanie obwinionego jest zasadne.

Na wstępie wskazać trzeba, że w postępowaniu odwoławczym od orzeczeń dyscyplinarnych przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych stosownie do postanowień ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r.,

poz. 1379 ze zm.), zwanej dalej Kartą Nauczyciela, w brzmieniu obowiązującym do 30 maja 2016r., na podstawie art. 77 ust. 5a i od 31 maja 2016r. z mocy art. 85m ust. 2 tej

ustawy, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Powyższe oznacza dyrektywę rozpoznania sprawy na podstawie przepisów art. 367 i nast. k.p.c. normujących postępowanie apelacyjne oraz oczywiście przepisów Kodeksu o postępowaniu przed Sądem

I instancji, o ile mają one odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym.

Przed przystąpieniem do analizy zaskarżonego orzeczenia wypada przypomnieć treść regulacji prawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Art. 75 ust. 1 Karty Nauczyciela stanowi, że nauczyciele podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za uchybienia godności zawodu nauczyciela lub obowiązkom, o których mowa w art. 6.

Ustawa nie zawiera definicji legalnej pojęcia zachowań uchybiających godności zawodu. Jednakże wydaje się, że do katalogu zachowań uchybiających godności

i obowiązkom nauczyciela, mogących stanowić podstawę do poniesienia przez nauczyciela odpowiedzialności dyscyplinarnej, możemy zaliczyć: narażanie uczniów na utratę zdrowia i życia, nieetyczne zachowania wobec współpracowników i kierownictwa placówki oświatowej (rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji, rozpowszechnianie informacji objętych tajemnicą rady pedagogicznej), stosowanie przemocy fizycznej, stosowanie przemocy psychicznej, niewłaściwe realizowanie zadań edukacyjnych i wychowawczych, niską kulturę osobistą (używanie wulgaryzmów), dopuszczenie się plagiatu, oszustwo, poświadczenie nieprawdy, fałszerstwo, pedofilię, poniżanie uczniów, wykorzystywanie swojej pozycji celem zmuszenia ucznia do określonych zachowań czy inne obcesowe zachowania, które nie przystają osobie zobowiązanej do kształtowania pożądanych postaw.

Powyższy katalog nie ma oczywiście charakteru zamkniętego. Pod ogólne sformułowanie „uchybień godności zawodu nauczyciela” można podciągnąć wiele stanów faktycznych, a co za tym idzie, ocena konkretnego zachowania zawsze będzie dokonywana w stosunku do zaistniałej sytuacji przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego i uwarunkowań społeczno-kulturowych.

Z kolei art. 6 omawianej ustawy, do którego również odsyła art. 75 ust. 1 tej ustawy, zawiera katalog podstawowych obowiązków nauczyciela. Zgodnie z jego treścią nauczyciel obowiązany jest:

- 1) rzetelnie realizować zadania związane z powierzonym mu stanowiskiem oraz podstawowymi funkcjami szkoły: dydaktyczną, wychowawczą i opiekuńczą, w tym zadania związane z zapewnieniem bezpieczeństwa uczniom w czasie zajęć organizowanych przez szkołę;
- 2) wspierać każdego ucznia w jego rozwoju;
- 3) dążyć do pełni własnego rozwoju osobowego;
- 4) kształcić i wychowywać młodzież w umiłowaniu Ojczyzny, w poszanowaniu Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w atmosferze wolności sumienia i szacunku dla każdego człowieka;
- 5) dbać o kształtowanie u uczniów postaw moralnych i obywatelskich zgodnie z ideą demokracji, pokoju i przyjaźni między ludźmi różnych narodów, ras i światopoglądów.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu była kwestia, czy M. B. uchybił godności nauczyciela i obowiązkom określonym w art. 6 Karty Nauczyciela, w szczególności, czy naruszył:

art. 39 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 2156 ze zm.) oraz § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra

Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562 ze zm.),

§ 12 ust. 1 i § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych,

§ 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 6, poz. 69 ze zm.).

Mając na uwadze podniesione w odwołaniu zarzuty oraz całość dotychczas zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny uznał za konieczne odniesienie się do poszczególnych czynów zarzucanych obwinionemu

i powołanego w ich kontekście naruszenia przepisów wymienionych wyżej w pkt.1-3.

I tak Komisje Dyscyplinarne dla Nauczycieli I i II stwierdzając, że M. B. naruszył przepisy wymienione w pkt 1 w dniu 14 stycznia 2014r. w Zespole Szkół nr (...)

im.(...) w K. uznały, że w trakcie spotkania z rodzicem podejmował działania, mające na celu dokonanie zmiany oceny z wychowania fizycznego uczennicy S. B. (1) z oceny dobrej na bardzo dobrą, po podjęciu przez Radę Pedagogiczną uchwały w sprawie wyników klasyfikacji uczniów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) prawidłowo ustaliła, że nauczyciel wychowania fizycznego błędnie wystawił ocenę wynikającą z zapisów w dzienniku elektronicznym i po interwencji rodzica,

w obecności wicedyrektora, jeszcze przed podjęciem uchwały o klasyfikacji, dokonał

korekty tej oceny z dostatecznej na dobrą. Według Sądu Apelacyjnego, wbrew jednak stwierdzeniom Komisji Dyscyplinarnej I stopnia, zaaprobowanym przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną dla Nauczycieli przy Ministrze Edukacji Narodowej, brak było podstaw do konstatacji, iż obwiniony, już po podjęciu uchwały przez Radę Pedagogiczną

w dniu 14 stycznia 2014r., w czasie przerwy w posiedzeniu tej Rady, na spotkaniu

z nauczycielem i rodzicem, usiłował zobowiązać nauczyciela do kolejnej zmiany oceny tym razem z dobrej na bardzo dobrą.

Poza sporem pozostaje bowiem, że podjęcie uchwały przez Radę Pedagogiczną w sprawie wyników klasyfikacji uczniów miało miejsce w pierwszej części posiedzenia tej Rady

14 stycznia 2014r., zaś w trakcie przerwy, już po podjęciu uchwały, w gabinecie dyrektora szkoły odbyło się spotkanie, w którym uczestniczyli: obwiniony M. B. jako dyrektor szkoły, A. M. – nauczyciel wychowania fizycznego, H. M. – pedagog szkolny i A. B. – matka uczennicy. Podczas tego spotkania, jak wynika z zeznań obwinionego, pedagoga szkolnego i matki uczennicy, to nauczyciel w/zadeklarował zmianę oceny S. B. (1) na ocenę bardzo dobrą, zaś dyrektor nie wywierał na niego żadnego nacisku w kwestii zmiany oceny, a jedynie wydał mu polecenie uzasadnienia na piśmie wystawionej oceny (zeznania H. M., A. B., M. B. k. 23, 28, 30 tomu I akt dyscyplinarnych oraz protokół rozprawy dyscyplinarnej). Wprawdzie H. M. ze spotkania tego sporządziła notatkę, w której użyła sformułowania, że w wyniku rozmowy postanowiono, że nauczyciel ma zweryfikować ocenę śródroczną tej uczennicy i wystawić ocenę adekwatną do ocen cząstkowych tzn. ocenę bardzo dobrą, jednakże wskazała, zarówno w trakcie postępowania wyjaśniającego, jak i rozprawy przed Komisją Dyscyplinarną I stopnia, iż było to sformułowanie niefortunne, bowiem chodziło o to, że to A. M. zobowiązał się do zmiany oceny S. B. (1) na bardzo dobrą (zeznania H. M. k. 23 tomu I akt dyscyplinarnych oraz protokół rozprawy dyscyplinarnej). Fakt ten przyznał sam nauczyciel w/z podając, że stwierdził w czasie spotkania z matką uczennicy, że może wystawić ocenę bardzo dobrą

a nawet celującą. Jego zeznania, że dyrektor polecił mu zmienić ocenę S. B. (2)

z dobrej na bardzo dobrą, są odosobnione i w ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługują na wiarę, zatem nie można na nich oprzeć ustaleń faktycznych. Świadek A. M. zainteresowany jest bowiem zminimalizowaniem swojej winy w kwestii błędu w ocenie wystawionej uczennicy. Znamiennym jest to, że twierdził on konsekwentnie, że został ukarany karą porządkową za odmowę wykonania polecenia dyrektora w zakresie zmiany oceny S. B. (1), podczas, gdy w istocie kara nagany wymierzona mu została za odmowę uzasadnienia wystawionej oceny tej uczennicy (k. 21 tomu I akt dyscyplinarnych).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, w szczególności z zeznań H. M., A. B. i obwinionego, że

celem spotkania w trakcie przerwy w posiedzeniu Rady Pedagogicznej 14 stycznia 2014r.

z matką S. B. (1) było załagodzenie sytuacji, bowiem rodzic uczennicy domagał się wyjaśnienia kwestii związanej z wystawieniem oceny śródrocznej z wychowania fizycznego jej córce nieadekwatnej do ocen cząstkowych (nauczyciel w/z wystawił ocenę dostateczną,

a wśród ocen cząstkowych były trzy bardzo dobre i jedna dobra, przy czym jedna ocena bardzo dobra została usunięta z dziennika elektronicznego 16 stycznia 2014r., o czym świadczy rejestr modyfikacji ocen i karta z dziennika (k. 54-55

tomu II akt dyscyplinarnych). Dyrektor nie wywierał więc nacisku na nauczyciela w zakresie zmiany oceny z dobrej na bardzo dobrą. Nie doszło zatem do naruszenia przez obwinionego art. 39 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie oświaty, który stanowi, że dyrektor szkoły realizuje uchwały rady szkoły lub placówki oraz rady pedagogicznej, podjęte w ramach ich kompetencji stanowiących. Z materiału dowodowego nie wynika bowiem, aby M. B. nie zrealizował uchwały Rady Pedagogicznej z 14 stycznia 2014r. w przedmiocie klasyfikacji uczniów.

Niezrozumiałe, według Sądu Apelacyjnego, w tym kontekście jest uznanie przez Komisje Dyscyplinarne obu instancji naruszenia § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych, stwierdzającego, że śródroczne i roczne (semestralne) oceny klasyfikacyjne z obowiązkowych zajęć edukacyjnych ustalają nauczyciele prowadzący poszczególne obowiązkowe zajęcia edukacyjne, skoro ocenę śródroczną z wf S. B. (1) wystawił nauczyciel tego przedmiotu, tj. A. M..

Odnosząc się do kolejnego czynu, którego winnym uznany został M. B. przez Komisje Dyscyplinarne I i II stopnia, to według Sądu Apelacyjnego, także to przewinienie nie miało miejsca. Organy dyscyplinarne obu instancji stwierdziły mianowicie, że 5 lutego 2014r. w Zespole Szkół Nr (...) im. (...) w K. obwiniony sugerował Radzie Pedagogicznej dokonanie zmiany oceny śródrocznej z wychowania fizycznego uczennicy S. B. (1) i podjęcie uchwały w przedmiocie przeprowadzenia sprawdzianu wiedzy i umiejętności dla uczennicy. W relacji do tego zarzutu podkreślić należy, że w zasadzie tylko A. M. wskazywał zarówno w toku postępowania wyjaśniającego, jak i w trakcie rozprawy dyscyplinarnej, że dyrektor 5 lutego 2014r. w czasie posiedzenia Rady Pedagogicznej stwierdził konieczność podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany oceny śródrocznej S. B. (1) (k. 21 tomu I akt dyscyplinarnych, protokół rozprawy dyscyplinarnej). E. H. podała wprawdzie w toku postępowania wyjaśniającego i na rozprawie dyscyplinarnej, że na posiedzeniu Rady Pedagogicznej dyrektor sugerował, że ocena z wf wystawiona S. B. (1) jest nieadekwatna do oceny ważonej, co odebrała jako zalecenie zmiany tej oceny przez Radę Pedagogiczną, stwierdziła jednocześnie, że Rada Pedagogiczna nie miała takich kompetencji (k. 26 tomu I akt dyscyplinarnych, protokół z rozprawy dyscyplinarnej). Zeznania te w zakresie sugestii dyrektora pozostają jednak w opozycji do pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego.

Z protokołu bowiem z zebrania nadzwyczajnego Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół Nr (...) im. (...) z 5 lutego 2014r. (k. 19 tomu II akt dyscyplinarnych) wynika, że przewodniczący Rady Pedagogicznej przedstawił sytuację uczennicy, która otrzymała pomyłkowo zaniżoną ocenę z wychowania fizycznego. W związku z powyższym matka uczennicy wniosła skargę do dyrektora szkoły oraz Kuratorium Oświaty. Rada Pedagogiczna dyskutowała nad propozycjami rozwiązania tej sytuacji. Jednym z takich rozwiązań okazał się egzamin sprawdzający (przeprowadzany na koniec danego roku szkolnego), wyznaczony na pisemną prośbę opiekuna prawnego/rodzica ucznia. Problemu nie udało się jednoznacznie rozstrzygnąć. Postanowiono przedyskutować podobne sytuacje na następnym posiedzeniu Rady Pedagogicznej 13 lutego 2014r. Także zeznania świadków: M. P., H. M., J. G., M. M., E. H. wskazują, iż celem nadzwyczajnego posiedzenia Rady Pedagogicznej 5 lutego 2014r. było wypracowanie na przyszłość postępowania w sytuacji nieprawidłowości w ocenianiu (k. 22-26 tomu I akt dyscyplinarnych). Przyjęcie więc przez Komisje Dyscyplinarne, że obwiniony sugerował Radzie Pedagogicznej podjęcie uchwały w przedmiocie zmiany oceny S. B. (1) okazało się bezzasadne, skoro Rada ta nie miała do tego uprawnień, co wynikało z przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych, jak i wewnętrznych zasad oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów obowiązującego w szkole.

Dywagacje Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej co do tego, czy zachodziły przesłanki dla których nadzwyczajne posiedzenie Rady należało zwołać, ilu nauczycieli brało w nim udział, czy uczestniczący władni byli podejmować uchwały w świetle załączonej do protokołu z 5 lutego 2014r. listy obecności (k. 19 tomu II akt dyscyplinarnych), jak

również protokołu z zebrania plenarnego Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół nr (...) im. (...) w K. z 13 lutego 2014r., podczas którego zebrani jednogłośnie zatwierdzili protokół poprzedniego posiedzenia Rady Pedagogicznej z 5 lutego 2014r. (k. 31 tomu II akt dyscyplinarnych) jawią się jako pozbawione podstaw.

W tej sytuacji niezasadne było przyjęcie, że obwiniony naruszył § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych.

Nietrafnie też, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Komisje Dyscyplinarne obu instancji uznały M. B. za winnego naruszenia § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 30 kwietnia 2007r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych, który uprawnia ucznia lub jego rodziców (prawnych opiekunów) do zgłoszenia zastrzeżenia do dyrektora szkoły, jeżeli uznają, że roczna (semestralna) ocena klasyfikacyjna z zajęć edukacyjnych lub roczna ocena klasyfikacyjna zachowania została ustalona niezgodnie z przepisami prawa dotyczącymi trybu ustalania tej oceny.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było również podstaw do przypisania przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną dla Nauczycieli przy Ministrze Edukacji Narodowej, która zaakceptowała stanowisko Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) ostatniego z czynów zarzucanych obwinionemu, a odnoszącego się do niezapewnienia nadzoru nauczyciela w czasie przerwy o godz. 11.50 w dniu 5 lutego 2014r., a co za tym idzie naruszeniem § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 31 grudnia 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach. Zgodnie z tym przepisem przerwy w zajęciach uczniowie spędzają pod nadzorem nauczyciela. Norma ta nie określa liczby nauczycieli wymaganej do nadzoru nad określoną ilością uczniów. Jak tymczasem wynika z harmonogramu pełnienia dyżuru na długiej przerwie 5 lutego 2014r. trwającej od 11.50 do 12.10 dyżur pełniło czterech nauczycieli: dwóch na parterze i dwóch na piętrze.

Wspomagał ich nauczyciel bibliotekarz. Dodatkowo w szkole funkcjonował system monitoringu, który obserwował pracownik obsługi. Zaznaczyć przy tym należy, że dyżurami nauczycieli na przerwach zajmował się wicedyrektor szkoły.

Konkludując Sąd Apelacyjny uznał, że skoro czynności wyjaśniające, a także postępowanie dowodowe przed Komisjami Dyscyplinarnymi I i II instancji nie potwierdziło popełnienia przez obwinionego zarzucanych mu przewinień, które uchybiałyby godności zawodu nauczyciela lub obowiązkowi wynikającym z art. 6 Karty Nauczyciela, przeto na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z § 45 i § 36 ust. 1 pkt 2 oraz § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz. U. Nr 15, poz. 64 ze zm.) należało uchylić orzeczenia Komisji Dyscyplinarnych obu instancji i orzec jak w sentencji.

/-/SSA M. Pierzycka-Pajak /-/SSA E. Kocurek-Grabowska /-/SSO del. B. Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP